

Casa de vacanță

Traducere din norvegiană și note de Ivona Berceanu

1

Ceața se ridică pe continent ca un văl unduior, pluitind deasupra asfaltului ca o perdea și formând cercuri lăptoase în jurul felinarelor.

Ove Bakkerud conducea cu o mână pe volan. Afară se întuneca din ce în ce mai tare.

Îi plăcea această perioadă a anului, înainte de cădere frunzelor. Aceasta era ultima sa călătorie la căsuța de vară de la Stavern, ca să bată în cuie obloanele ferestrelor, să tragă barca la mal și să încuie casa pe perioada iernii. Așteptase cu nerăbdare acest moment toată vara, pentru că era un weekend doar pentru el. Munca în sine nu-i va lua mai mult de câteva ore din această după-amiază de duminică, iar timpul care-i va rămâne va fi doar al lui.

A încetinit, cotind de pe drumul principal, și a intrat cu zgomot pe pietriș, cu farurile mașinii luminând mărăcinișul de pe marginea drumului până la locul de parcare. Ceasul de la bord indică ora 21:37. A oprit motorul și a ieșit din mașină pentru a inspira briza proaspătă

a mării. Valurile care se izbeau de mal răsunau ca niște tunete îndepărtate.

Ploaia se domolise, dar rafalele necruțătoare de vânt băteau atât de tare, încât ceața începea să se risipească. Farul din Twistein lumina apele la intervale regulate, aruncând câte-o sclipire spre stâncile ude de ploaie.

Și-a strâns mai tare jacheta pe el, s-a dus în spatele mașinii ca să ia din portbagaj plasele de cumpărături, abia așteptând să mănânce o frigură în sânge la cină și șuncă prăjită cu ouă la micul dejun. Mâncare adevărată. Și-a băgat mâna liberă în buzunarul jachetei, ca să se asigure că are cheile, și a urcat pe cărare spre căsuță construită pe terenul stâncos. După ce a făcut câțiva pași, priveliștea întregului ocean s-a deschis în fața lui. La vederea acestui peisaj, l-a cuprins un sentiment de liniște, chiar dacă totul era cufundat în întuneric.

Casa era o cabană mică de lemn vopsită în roșu, neizolată și deteriorată de mucegai, atunci când o cumpărase familia sa, cu aproape 20 de ani în urmă. Când a avut destui bani, a demolat întreaga structură și a reconstruit-o, exact pe aceeași fundație. Treptat, el și soția lui și-au creat acolo micul lor paradis. Încă din primii ani și-a dedicat tot timpul liber lucrărilor de construcție, iar locul acesta a devenit colțul său de liniște, unde putea respira în voie și se putea relaxa, un spațiu în care timpul se oprea în loc și unde orele erau măsurate de capriciile vremii, de bătaia vântului și de micile plăceri ale vieții.

A lăsat plasele de cumpărături jos, pe lespezi, și a scos cheile din buzunar. Raza farului a luminat în direcția casei și Ove Bakkerud a înțepenit, cu respirația tăiată. A strâns și mai tare cheile în mână, simțindu-și gura uscată.

Rezervări online la [www.libris.ro](#)

Apoi a simțit cum îl trec fiorii de la ceafă până în vârful degetelor.

Raza puternică a farului a străpuns iarăși întunericul, confirmând că ușa era întredeschisă, tocurile fărâmate și încuietoarea aruncată pe jos.

S-a uitat împrejur, dar n-a văzut nimic în beznă. Undeva, departe, în mărăciniș, s-a auzit o ramură care s-a rupt. Undeva, la distanță, lătra un câine. Nimic nu se mai auzea, cu excepția vântului care trecea printre frunzele tomnatice și a valurilor care se spărgeau de țarm.

Ove Bakkerud a mai făcut câțiva pași în față, a prins marginea de sus a ușii și a deschis-o. A bâjbâit în întuneric după intrerupător și a aprins becul de afară și pe cel din hol.

El și soția sa discutaseră despre faptul că aşa ceva se poate întâmpla. Citiseră în presă despre cazuri în care găști de tineri au spart case de vacanță pentru a distrugere mobilerul, precum și despre infractori profesioniști care au jefuit șiruri întregi de case de vacanță căutând bunuri de valoare. Totuși, nu-și putea crede ochilor că tocmai casa lor fusese spartă.

Camera de zi fusese răvășită cel mai tare: sertarele și dulapurile erau deschise, lucrurile împrăștiate pe podea, ferestrele și vesela sparte, pernele canapelelor erau aruncate peste tot prin cameră. Tot ce avea o oarecare valoare dispăruse: noui televizori plat, sistemul stereo și radioul portabil. Vitrina în care țineau vinurile și băuturile spirtoase era golită complet; mai rămăsese o sticlă de coniac pe jumătate goală. Era ca și cum locul lor special fusese violat.

A ridicat de jos vaporul ornamental din sticlă, al cărui loc era de obicei pe poliță, dar care fusese aruncat pe podea, cu o spărtură mare. Două dintre catargele

Respect p vaporului se rupseseră. Și-a amintit de nenumăratele ore în care privise cum degetele bătătorite ale bunicului său transformau micile fragmente într-o navă complet echipată. În momentul în care nava a fost vârâtă în sticlă, bunicul său a tras de fire pentru a-i ridica velele.

Cu vocea tremurândă, a sunat la poliție și s-a prezentat.

— Când ați fost ultima dată la cabană? a întrebat operatorul.

— Acum două săptămâni.

— Deci spargerea a avut loc după data de 19 septembrie? Ove Bakkerud s-a simțit brusc sleit de puteri.

— Știți dacă au fost sparte și alte case? a întrebat ofițerul de poliție.

— Nu, a răspuns Ove Bakkerud, privind pe fereastră și observând o lumină la casa lui Thomas Rønningen din depărtare. Tocmai am ajuns.

— Putem trimite mâine-dimineață o patrulă să verifice, a continuat operatorul poliției. Între timp ar fi bine să nu deranjați prea mult lucrurile.

— Mâine? Dar...

— Vă vom găsi la acest număr? Așa, vă putem suna când avem o mașină disponibilă.

Ove Bakkerud a dat să protesteze și să ceară imediat un echipaj de poliție cu câini și criminaliști, dar a tăcut. A înghițit în sec, a murmurat un *mulțumesc* și a încheiat conversația.

De unde ar trebui să înceapă? S-a dus în bucătărie ca să ia fărașul și măatura, dar pe urmă și-a amintit avertismentul polițistului de a lăsa locul faptei intact. În schimb, a aruncat o privire spre fereastra de la camera de zi a vecinului său.

Respect pentru oamenii cărții

S-a întrebat de ce era lumina aprinsă acolo, din moment ce Thomas Rønningen rareori venea pe timp de toamnă, având multă treabă cu show-ul său de succes de vineri seara. Cu toate astea, își luase liber pentru a sărbători seara deschiderii sezonului în august, stând lângă Ove Bakkerud la locul amenajat pentru grătar, bând coniac și povestind despre evenimentele din culise dinaintea, din timpul și de după fiecare emisie.

O umbră s-a prefigurat în lumina ferestrelor de la casa din depărtare. Poate că hoții dăduseră o spargere și acolo și poate că erau încă în zonă. A ieșit repede din casă și și-a luat lanterna de la locul ei obișnuit. Poate că poliția să ar implica mai repede, dacă ar auzi că și casa lui Thomas Rønningen a fost spartă.

Aleea ce cobora spre mare șerpuia printre mărăcinișuri dese și crengile de nepătruns ale pinilor încovoiatați. Lumina cu lanterna înspre rădăcinile alunecoase ale copacilor și spre pietriș, dar asta nu-l ferea de zgârieturile crengilor și ale acelor de pin.

Se observa lumină de la ferestrele albe, dar pe una dintre laturile casei geamurile erau prea înalte ca să poți vedea înăuntru.

A plimbat lumina lanternei de-a lungul drumului, apoi a urcat treptele de la intrarea principală. Vântul a izbit ușa cu putere de balustrada de pe verandă și Ove a simțit cum îl cuprinde o intensă senzație de neliniște, care i-a dat fiori pe șira spinării. Și-a dat seama că nu avea asupra sa niciun obiect cu care să se apere.

Lumina lanternei a căzut pe tocul ușii, unde erau exact aceleasi semne de spargere ca la casa lui, dar parcă aici era ceva diferit.

Pe marginea ușii erau stropi de sânge.

2

Fusese o zi grea.

William Wisting stătea pe canapea aplecat în față, uitându-se lung la cheia de pe masa de lângă el. Era acoperită de rugină, ceea ce însemna că nu mai fusese folosită de secole.

S-a ridicat de pe canapea și s-a dus la fereastra de la sufragerie. Pe fereastră ploaia cădea cu stropi mici și deși. Jos, în Stavern, un vehicul de intervenții străbătea străzile, despicând întunericul cu luminile sale albastre, dar era imposibil să-ți dai seama dacă era mașina poliției sau o ambulanță. A urmărit-o cu privirea până când mașina a dispărut de pe Helgeroaveien. A luat o sticlă din dulapul din colț. Era un vin spaniol, cu anul 2004 inscripționat pe etichetă, cu litere aurii. Și-a amintit că o promise toamna trecută, după ce susținuse un discurs la Asociația Oamenilor de Afaceri. Părea scumpă și speră că nu s-a stricat între timp. Cu toate că se dădea în vînt după vin, nu a avut niciodată nici timpul, nici curiozitatea necesare să se documenteze despre soiurile de struguri, producători, zone viticole, despre sortimentele de vin care se servesc la un anume fel mâncare și care dintre

Respect pentru oameni și cărți
ele sunt vinuri de consum. Era suficient să guste un vin bun ca să-l recunoască.

— Baronul de Oña? citi el eticheta întrebător și se uită spre canapea.

Suzanne îi zâmbi, iar el îi întoarse zâmbetul. Apăruse în viața lui în urmă cu doi ani, umplând un gol imens. În urmă cu o săptămână, fusese nevoită să se mute la el, din cauza unei țevi sparte în apartamentul ei, și de atunci locuiau împreună. Deși nu-i mărturisise în mod deschis, se bucura să o aibă lângă el.

A luat paharele de vin, a privit din nou pe fereastră cu ochii mijиti, dar acum își vedea doar propria reflecție — un chip întunecat, cu ochi negri. S-a întors pe canapea și s-a cuibărit lângă Suzanne.

La televizor, la emisiunea lui Thomas Rønningen, canapeaua invitaților se umpluse cu oameni interesanți, care își spuneau opinia despre un subiect dezbatut. Lui Wisting îi plăcea genul acesta de emisiuni în care subiectele serioase se intercalau cu divertisment de bун-simț. Îi mai plăcea și prezentatorul. Cu un farmec tineresc, Thomas Rønningen știa să creeze în fața reflectoarelor o atmosferă intimă, personală, în care invitații se simțeau în largul lor. Prezentatorul se comporta adesea ca un investigator, adresând invitaților săi întrebări bine construite, inteligente, și, în loc să-i încolțească printr-un interogatori critic, obținea dezvăluiri de la ei lăsând pur și simplu discuția să curgă de la sine.

Suzanne a luat paharele și le-a pus pe masă, iar el s-a dus după un tirbușon. Înainte de a se aseza, a mai aruncat o privire pe fereastră. Încă un vehicul de urgență se ducea în aceeași direcție. S-a uitat instinctiv la ceas, reținând ora: 22:02.

— Felicitări, atunci, a spus Suzanne, ținând paharul ca el să toarne.

— Ce vrei să spui?

— Cu căsuța, a zâmbit ea, făcând semn cu capul spre cheia de pe masă.

Wisting s-a aşezat din nou pe canapea.

Își începuse ziua în biroul unui avocat din Oslo, în compania unchiului său, Georg Wisting. În vîrstă de 78 de ani, unchiul Georg își petrecuse mai toată viața sa de adult construind o companie de inginerie specializată în conservarea energiei. Wisting nu înțelesese niciodată pe deplin ce presupunea acest lucru, dar știa că unchiul său a dezvoltat și patentat un echipament pentru sterilizarea și purificarea apei și aerului.

Toată viața sa, scopul unchiului Georg a fost să sfideze autoritățile, iar aversiunea înnăscută față de impozite și taxe a dus la o serie de confruntări în instantă, cu aplicarea de taxe de penalizare și sentințe cu închisoare cu suspendare.

Întâlnirea de la biroul avocatului viza testamentul lui Georg Wisting și ultima lui încercare de a se asigura că statul nu va profita în niciun fel de pe urma morții sale. Avocatul, specializat în drept succesorral, întocmisse o schemă destul de complicată pentru organizarea proprietății lui Georg înainte de moartea acestuia.

Lui Wisting i-a revenit actul de proprietate al unei case de vacanță în Værvågen, la periferia orașului Helsingør, evaluată la cel mai mic preț permis de legislație, fapt care a redus astfel la minimum taxele succesorale. Această situație i-a conferit lui Wisting un oarecare grad de bunăstare, deși banii nu erau în general o problemă pentru el. Veniturile sale erau satisfăcătoare și slujba nu-i